

[Oluf Pedersen.]

landets økonomi så skadelige politik. Det hed dristigt: 12 mand om ingenting. Det er med en vis tilfredsstillelse jeg ser, at det ærede medlem hr. H. C. Hansen, som selv var hovedmanden i dette angreb, nu i dag angriber regeringen for den politik, den har ført i det foregående år, og som han selv i fuldt mål har været med til. Desværre blev der flertal for finansministerens politik. Vi fik tvangskonometri, vi fik skatter, så det klodsede, vi fik bunden opsparing. Pengeudpumpningen fortsatte med fuld kraft. Liberaliseringen blev kun til deponeringsordningen for metervarer. Nu da vi skal videre, prøver man på at lave liberalisering under en form, der i virkeligheden sikrer imod den nødvendige konkurrence, ligesom man nægtede at gå med til den fra vor side foreslåede statsgrundskyld.

Nu da vi står overfor en forlængelse af denne politik, endda eventuelt skærpet ved toldforhøjelser, som dog heldigvis ikke har megen udsigt til at blive gennemført, er der grund til at se nærmere på resultatet. Jeg vil gerne have, at vi skal se på de officielle tal. Er der så noget at prale af? Lad os se på tallene fra 1951. Den højtærede finansminister hævder, at resultaterne er gode, det er han vel nødt til at sige. Han peger på, at betalingsbalancen er forbedret, og at privatforbruget er gået ned.

Det er rigtigt, at betalingsbalancen er forbedret. De 350 mill. kr.s underskud er blevet til et overskud i 1951 på ca. 50 mill. kr. — altså en forbedring på ca. 400 mill. kr. Men så må det dog tilføjes, at man heller ikke her kan nøjes med at gøre kassen op, når man vil gøre status. Hvis det var en skatteborger, der gjorde det, ville han blive straffet og sat i statstidende til spot og spe, og det burde finansministeren forsåvidt også blive, når han gør tingene op på denne måde. Vi må altså se på, hvordan det er gået med lagerstigning, besætning og bruttoinvestering. Der er i 1951, sammenlignet med 1950 og omregnet efter prisniveau, en nedgang i lagerstigningen på 300 mill. kr. For besætningernes vedkommende er der en nedgang på 100 mill. kr. i stedet for det foregående års stigning på 100 mill. kr. — d. v. s. en forskel på 200 mill. kr. —, og bruttoinvesteringen er faldet med 100 mill. kr. Det er de tal, der foreligger, gjort op af

finansdepartementets konsulent. Jeg mener, at tallene endda er for lave — de er ikke så høje som i statistisk departements opgørelse —, men tilsammen, sammenlignet med 1950, viser de en forringelse på 600 mill. kr., en forringelse, der altså overstiger det, som betalingsbalancen blev forbedret med, med et par hundrede millioner.

Jeg kan altså ikke se, at der er noget at prale af. Nu hævder den højtærede finansminister, at der dog er opnået en nedgang i privatforbruget på 700 mill. kr. Det er også rigtigt — det svarer meget godt til finansdepartementets konsulents opgørelse —, men det er desværre sådan, at denne sænkning i levestoden ikke har bevirket nogen forbedring af status. Besparelsen er forsvundet og mere til.

Nu vil ærede medlemmer have krav på at få en forklaring på, hvordan det kan være gået til. Jeg tror ikke, man skal vente den forklaring af finansministeren. Han vil blot påstå, at de rigtige tal er gale, hvis han ellers ligner sig selv. Det er vel også for meget at forlange, at den højtærede finansminister selv skal vedgå, at hans konstruktive politik er blevet en dundrende fiasko. Forklaringen er forøvrigt ligetil. Jeg havde sagt i forvejen, hvordan det ville gå, og man kan nu læse det både ud af beretningen i statistisk departements årsoversigt og i den oversigt, der foreligger fra finansdepartementets konsulent. I statistisk departements oversigt står det på tryk lige til at læse: efterhånden som regeringens skattepolitik og den bundne opsparing slog igennem, faldt produktionen. Naturligvis, og det forværredes i årets løb. Statistisk departement nævner som årsag til nedgangen — jeg beder om tilladelse til et ganske kort citat —:

„en af de høje priser og højere skatter fremkaldt begrænsning i købeevne og købelyst overfor de pågældende industrier“.

Jeg spørger: Havde socialdemokratiet tænkt sig det resultat, da det gik med til finansministerens forslag om skatter og bunden opsparing til forbrugsbegrænsning? Og er socialdemokratiet klar over, at det også vil blive det sikre resultat, hvis man går til toldforhøjelser?

I konsulentens oversigt anføres, at produktionen var 19,6 milliarder i 1949, og at der var en stigning på 8 pct. i 1950. Der-